

Első fejezet

UTÁNA

Rikácsoló, berregő csörgés hasít a levegőbe. A frászt hozza rám, még így is, hogy számítok rá, hiszen már jó tíz perce a tábla feletti órát figyelem, ahogy szerintem az osztályban mindenki. Az utolsó tanítási nap utolsó órája a nyári szünet előtt. Ilyenkor csigalassan vándorol a mutató körbe az óralapon.

Alig várom, hogy vége legyen az évnek. Ahogy mindenki. Csak én más okból, mint a többiek. Maga az iskola nem zavar. Számomra a tanév vége azt jelenti, hogy végre tőlük lesz egy kis nyugtom. Legalábbis szeptemberig, hiszen nem sok esély van arra, hogy addig bármi történjen, ami változtatni tudna a helyzetemen. Amit valahogy úgy lehetne meghatározni, hogy az iskolai tápláléklánc legalja alatt kettővel.

Amikor végre megszólal a csengő, azonnal mindenki felpattan, és a felszabadult hangzavar elnyomja a földrajztanár, Gabi néni amúgy is lágy hangját, úgyhogy meg se próbálja befejezni a mondatot, csak lemondóan megcsóválja a fejét, felmarkolja a naplót, és minden további szó nélkül kimegy az ajtón.

Az osztálytársaim is egymást lökdösve tülekednek kifelé, egy másodperccel sem bírnak tovább a teremben maradni, ki

kell jutniuk a szabadságba, most, azonnal, mindenki másnál előbb. Mintha bármit is számítana. Olyanok, mintha *Az éhezők viadalában* szerepelnénk, és az iskola előtt ott várna a bőségszaru, amiből csakis a leggyorsabbak szerezhetik meg az igazán jó fegyvereket, amivel aztán lemészárolhatják a hátramaradó szerencsétleneket. Az olyanokat, mint én.

Én az ellenkező stratégiát választom. A helyemen maradok, és hosszan, kényelmesen pakolászom a cuccaimat a hátizsákomban, közben türelmesen kivárom, hogy kiürüljön a terem. Amint az utolsó pár ember is távozik, megkönnyebbülten sóhajtok. Érzem, ahogy kimegy a vállamból a feszültség. Eddig nem is vettem észre, hogy tulajdonképpen megfeszített izmokkal ülök a helyemen.

Óvatosan indulok kifelé. A folyosón körbenézek – úgy látszik, tiszta a levegő. De én tapasztalatból tudom, hogy még nem nyugodhatok meg. Úgyhogy a kijárat helyett a másik irányba fordulok, és beosonok a folyosó végén a lányvécébe, majd gyorsan magamra csukom az ablak melletti fülke ajtaját.

Egy darabig még behallatszik némi zaj a folyosóról, sietős léptek hangja, nevetés, majd végre teljes lesz a csend.

Nagyot sóhajtva előmerészkedem a fülkémből, és az ablakhoz lépek. Óvatosan, a lehető legkevesebb zajt csapva kinyitom, és kilesek az iskola előtti udvarra.

Szinte az egész iskola ott tolong még. Amennyire siettek kijutni az épületből, annyira nem akaródzik nekik elválni egymástól. Mintha örökre kellene búcsút venniük, pedig alig két és fél hónapról van szó, ráadásul a legtöbbször nyáron is végig együtt fog lógni az iskolai barátokkal. Tavalý még én is így tettem.

Ahogy arra számítottam, épp az ablakom alatt egy kisebb társaság bandázik a pad körül. Laura és Vivi, az egykori legjobb barátaim. És persze Olivér, Laura pasija – aki tavaly ilyenkor még az én pasim volt. Vagy valami olyasmi.

A nyitott ablakon át simán hallom, miről beszélnek. Nem tudom, miért kínozom magam ezzel, de az elmúlt hónapokban többször is kihallgattam őket innen, valamiért nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Azt gondoltam, jobb tudni, mit gondolnak, akkor nem érhet túl nagy meglepetés, és kevésbé fog megviselni. De elég pocskék érzés volt így is, úgyhogy most már nem vagyok meggyőződve róla, hogy van-e bármi racionális magyarázat arra, hogy még mindig ezt csinálom.

– Apám idén tényleg kitett magáért. Még tűzijáték is lesz – magyaráz Laura nagy lelkesen.

Persze, ahogy várható volt, a tanévbúcsúztató partiról beszélnek. Laura apja a Tófürdő tulajdonosa, és minden évben ott van a tanévzáró buli, ahová csakis a szerencsés kiválasztottak tehetik be a lábukat. Ingyen ehetnek meg ihatnak bármit, amihez csak kedvük támad, és az összes vízi játékot használhatják, az egész hely csak az ő kedvéért van nyitva. A suliban mindenki ölni tudna egy meghívóért, de akik eddig nem kaptak, már nem is fognak.

– Komoly, hogy az Opitz Barbi fog fellépni? – kérdezi Olivér.

– Persze – feleli Laura, olyan hangon, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. – Insta barátok vagyunk.

– Nem a Kamillának az ismerőse? Volt valami közös videójuk tavaly... – veti közbe Vivi.

Önkéntelenül is elmosolyodom, de csak egy pillanatig tart az elégtétel.

– Már rég kikövette. Nyilván nem akarja egy Opitz Barbi azzal égetni magát, hogy a Kárpáti Kamilla ismerőse! Egyébként ha magától nem tette volna meg, az tuti, hogy én figyelmeztettem volna – magyarázta Laura.

Sóhajtván a falnak vetem a hátam, és lecsúszom a földre. Így is ugyanolyan jól hallom őket.

– Egyébként meghívtad? – kérdezi most Vivi.

– Kit, a Kamillát?! Persze! – feleli Laura.

Ezen mindhárman úgy nevetnek, mintha életükben nem hallottak volna még ennél viccesebbet.

Laura még hozzát teszi:

– Egyébként nektek is feltűnt, milyen gázul néz ki mostanában?

– A Kamilla? – kérdezi Vivi.

– Ja – feleli Laura. – És most nem erre a béna emós stílusra gondolok, amit az utóbbi időben felvett, bár az is nevetséges. De ahogy ki szokta mostanában festeni magát... Olyan vastagon van bevakolva a feje, hogy már nincsenek is arckifejezései! Biztos azt hiszi, hogy ezzel el tudja rejteni a ragyáit.

A többiek újabb hangos nevetéssel adnak hangot egyetértésüknek.

Már rég nem kellene, hogy meghasson, mit gondolnak rólam, meg miket dumálnak a hátam mögött. Mégis, hiába nem akarom, egy könnycsepp kibuggyan a szememből. Amitől azonnal dühös leszek. Ami jó, ezerszer inkább a harag, mint ez a szálnalmas önsajnálát, amiből már annyira elegendem van! Feltápáskodom a földről, és a tükörhöz lépek.

Olyan, mintha egy ismeretlen lány nézne vissza rám. Az arcát tényleg vastag smink takarja, amit a szemébe lógó frufu valamennyire elfed. Vastagon feketére festett szeme

közönyösen, vagy még inkább megvetéssel néz vissza rám. A könnycsepp vékony, fekete sávot rajzolt az arcára. Csak nézem, és próbálok érezni valamit, vagy legalább felismerni magam ebben a szálnalmas valakiben.

A hátizsákomhoz lépek, zsepit túrok elő, kicsit megvizezem, és a szükségesnél durvább mozdulatokkal ledörzsölöm az arcomat. Majd előszedem a korrektoromat és az alapozót, hogy helyrehozzam az okozott kárt.

Nagyszerű, az alapozós üveg majdnem üres. Azért még sikerül valamennyit kirázni belőle.

Mikor elkészülök, újra a tükörbe nézek. Majd inkább elfordulok – akármit csinállok, nem fogom kevésbé gyűlölni a látványt.

Kilesek az ablakon: az udvar közben nagyjából kiürült. Lauráék mindenesetre végre eltűntek a pad mellől. Hál' istennek elindulhatok haza. Amiatt, mondjuk, amúgy sem kellett izgulnom, hogy belefutok Laurába a buszon. Tuti, hogy a ma délutánt is Olivérnél tölti. Ahhoz képest, hogy tavaly még konkrétan derogált neki a srác, az utóbbi időben össze vannak nőve. De azért jobb a biztonság.

Most, hogy tiszta a levegő, felkapom a hátizsákom, és otthagynom végre a lányvécét.

Fejhallgatóval a fejemen vágok keresztül az iskolaudvaron, magam elé meredek, hogy tutira senkivel ne kelljen még szemkontaktust sem létesítenem. Szerencsére már csak pár tucat diák lézeng szétszórva, kisebb csoportokban, és rám ügyet sem vetnek – vagy legalábbis ha igen, nem veszem észre.

Az iskola előtt balra fordulok, és felugrom az épp érkező villamosra. Eléggé tömve van, de nem zavar, a tömegben könnyebb láthatatlannak maradni.

Leverekszem magam a buszállomásnál. Még tíz perc van indulásig, de szerencsére a máriavölgyi busz már bent áll. Felszállok, bemutatom a bérletem a sofőrnek, aki persze ügyet sem vet rá, majd hátramegyek, és bevágódom a szokásos helyemre: balra, az ablak melletti ülésre, a legutolsó sorban.

A busz lassan kezd megtelni. Néhány ismerős néninek odamotyogok egy csókolomot az orrom alatt, amikor elkerülhetetlen, de leginkább kibambulok az ablakon, miközben a fülhallgatómból a *Dominoes* üvölt Rentől, amit loopban hallgatok Spotifyon napok óta. Nem tehetek róla, nem tudom megunni.

Egyszer csak kiszúrok egy ismerős alakot a busz felé közeledni. Bár még elég messze jár, nem lehet összetéveszteni senkivel langaléta alakját és koordinálatlan mozgását. Ennyire nem lehetek peches!

Gábor két éve jár az osztályunkba. Egy igazi lúzer, aki egyszerűen nem veszi észre, ha másokat egyáltalán nem érdekel, amiről dumál, annyira el van veszve a maga kis világában. Turkálós ruhákban jár, de nem az ilyen menő hipszter darabokban, hanem béna, öreg, kopott pólókban meg ingekben meg kitérdelt kordnadrágokban, mint akit egyáltalán nem érdekel, hogy néz ki. Idén hagyta megválni a haját, ami összevissza áll, mert nyilván azzal sem foglalkozik. Termoszban hordja magával a teát, még nyáron, a legnagyobb hőségben is, meg ételhordóban az anyja

főztjét, mint valami dedós. De a leggázabb, hogy rendszeresen kigubizza a suliban a kukákból a szemetet, és szétválogatja hulladéktípusok szerint, hogy aztán elvigye a szelektív gyűjtőbe. És folyton a környezetvédelemről meg a klímakatasztrófáról dumál boldog-boldogtalannak, aki meghallgatja. Nyilván tök fontos téma, de azzal szerintem nem sokat tesz az ügyért, hogy mindenkinek az agyára megy vele.

Az már a legalja, amikor egy ilyen srác próbál barátkozni veled. Ráadásul ő is csak pusztán szánalomból. És tudom, hogy csak ezért csinálja, mert mindig, ha meglát, kiül az arcára az az elkámpicsorodott kifejezés, amit akkor látni az embereken, ha elhagyott kiscicás meg kiskutyás videókat néznek. Kösz, de én inkább nem kérek a sajnálatából.

Gyorsan becsukom a szemem, még mielőtt felszáll és az ablaknak dőlök, mintha aludnék. Szerencsére a körülöttem lévő ülések már mind foglaltak, szóval jó eséllyel nem fog idejönni.

Lehunyt szemmel próbálok a zenére koncentrálni, de közben feszülten figyelek mindenre magam körül. A busz végre bezárja az ajtaját, és elindulunk. Nem merem kinyitni a szemem egy pillanatra sem, de esküszöm, egész végig a félórás út alatt magamon érzem Gábor tekintetét.

Annyiszor tettem már meg ezt az utat, hogy szerencsére becsukott szemmel is tudom, hol járunk. Pontosan felismerem a dupla kanyart, ami után nem sokkal jön még egy balos, és utána a megállónk.

Még bőven az egyenesben tartunk, amikor érzem, hogy valaki megböki a karomat.

Ijedten pattan ki a szemem. Gábor ott áll az ülések közötti folyosón, két szék fejtámlájába kapaszkodva, és a szokásos szánakozó arckifejezésével vigyorog rám.

Lekapom a fülhallgatót.

– Mi van?!

Bocsánatkérőn hajtja oldalra a fejét.

– Bocs, nem akartalak megijeszteni! Csak aggódtam, nehogy fent maradj.

– Nem ijesztettél meg – felelem, de nem tudom, miért, hiszen egyértelműen a frászt hozta rám. Nem akarom bevalani neki, hogy bármilyen módon is hatást tud rám gyakorolni. Felpattanok, és a mellettem ülő nénitől elnézést kérve, aki közben rosszul leplezett kíváncsisággal figyel bennünket, kioldalazok.

Az ajtóhoz megyünk, a busz közben befordul a megállóhoz, és megáll. Leszállunk.

Gábor kérdés nélkül indul meg mellettem. Mindketten tudjuk, hogy egy darabig sajnos egy irányba megyünk hazafelé.

– Tök jó, hogy vége a sulinak, nem? – kezd bele azonnal a szövegelésbe. – Már alig vártam! Te mész valahová nyaralni?

Nem válaszolok, de őt ez egy cseppet sem zavarja. Csak dumál tovább megjátszott gondtalansággal. Gondolom, ez is olyasmi helyzet, mint amikor valakinek meghal valakije, és az emberek nem igazán tudják, hogyan viselkedjenek vele, meg hogy mit kell mondani. A legtöbben ilyenkor jobbnak látják úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Mondjuk, ez egyvel jobb, mint a zavart sajnálkozás.

– Képzeld, én majd augusztusban megyek apámhoz végre Cádizba! Alig várom, már vagy két éve nem voltam. Utoljára akkor, mielőtt ideköltöztünk. Merthogy ő ott él... Spanyolországban.

– Tudom, hol van Cádiz – jegyzem meg ingerülten.

– Ja... csak hogy... nem tudtam, hogy tudod-e, hogy az apám Spanyolországban él... – bizonytalanul rám néz egy pillanatra, majd vállat von. – Miért is tudnád... Szóval az apám ökológus, és Cádizban az egyetemen tanít. Van egy tök izgalmas projektje, a környékbeli sós mocsarak megmentésén dolgozik. Augusztusban egy hónapig nála leszek, és én is segíteni fogok!

Hála istennek közben elérünk az utcához, ahol nekem le kell fordulnom az erdő felé. Nem is olyan rég még tovább kellett volna mennem egyenesen, az új építésű házak felé, a főút irányába. De most már az erdő melletti földúton vezet az utam haza, a düledező, lepukkant viskók és a gazos udvarok mentén.

– Tök jó. Na, akkor jó utat, meg jó nyarat – intek, és már mennék is tovább a dolgomra, de Gábor utánam szól.

– Elkísérjelek haza?

Ezen kicsit megrökönyödöm, és megtorpanok.

– Minek? – kérdezem gyanakvóan. Ahogy felnézek rá

– merthogy Gábor jó egy fejfel magasabb nálam –, az arcán most is ott ül a szánakozó kifejezés. Amitől azonnal az agyamba szökik a vér.

– Épp ráérek... – feleli zavartan.

Kiszakad belőlem egy keserű kis kacaj.

– Kösz, de inkább ne.

Azzal sarkon fordulok, és otthagynom.

Nem fordulok hátra egyszer sem, de biztos vagyok benne, hogy végig ott áll az utca végében, és engem figyel, amíg el nem tűnök a szeme elől a túlsó sarkon.

Ibi nagyí háza közvetlenül az erdő szélén áll, egy olyan részen Máriavölgynek, ahol leginkább csak víkendházak meg telkek vannak, plusz néhány őslakos ezeréves dűledező háza. A nagyíé az utóbbi kategóriába tartozik. Kívülről elvadult bokrok takarják, ami szerencse, mert elég lelombozó látványt nyújt a leharcolt, igénytelen viskó. Apu pár éve ráerőltette a nagyíra, hogy hagyja kicseréltetni a nyílászárókat, de azóta sem vette senki a fáradságot, hogy lefesse az új vakolást az ablakok körül. A ház mellett egy még roskatagabb melléképület áll. Eredetileg nyári konyha volt, de amióta az eszemet tudom, ez Ibi nagyí birodalma. Itt készíti a mindenféle kencéit meg főzeteit. Most is, mint mindig, nagy rakás gyógynövénycsokor szárad az ereszre kiaggatva. Sokáig azt gondoltam, hogy a szag, ami állandóan innen árad, megszokhatatlan. De szomorúan kell megállapítanom, hogy mostanra szinte nem is érzem.

A ház ajtaja nyitva, de a nagyí sehol. Kalandor, Ibi nagyí százéves kuttyája se rohan elé, ahogy benyitok – ami azt jelentheti, hogy szokásukhoz híven most is az erdőt járják.

Felszaladok a nyikorgó falépcsőn a tetőtérbe, ahol a szobám van, jobban mondva ez apám egykori szobája, csak amikor ide kellett költöznünk anyuval, én kaptam meg. Még mindig ugyanazok az ősrégi, kopott bútorok vannak benne, ami azért, valljuk be, elég nyomasztó: abban az ágyban

aludni, ahol az apád is aludt kamaszkorában... De még így is egész jól jártam, mert nekem legalább van saját szobám. Anyu két hónapon keresztül a nappaliban aludt.

Mondjuk, amióta beütött a jó idő, meg kell dögleni a melegtől a tetőtérben. Nyilván Ibi nagyi nem törődik olyan luxusz igényekkel, mint légkondicionálás. Úgyhogy most sem töltök a szükségesnél több időt ebben a katlanban, csak ledobom a táskám, átöltözöm egy sortba és egy topba, és már szaladok is le a konyhába.

Kitárom a hűtőt, valami uzsi után kutatva. Ahogy észreveszem a hátul megbújó kis üveg málnalekvárt, azonnal fellelkesedem. Ez az egyike a kevés előnynek, hogy a nagymamámmal lakom. Mindig van valamilyen isteni lekvár, amit a kertből szedett vagy az erdőben összegyűjtött gyümölcsökből főz.

Levágok egy nagy karéj kenyeret, vastagon megkenem lekvárral, és egy tányérra teszem. Csinálok még egy nagy pohár pöszméteszörpöt is mellé, szintén házi, és kimegyek hátra, a kertbe.

Bár ez is egy dzsumbuj, valahogy mégsem lehangoló, inkább vadregényes. Mindenhol virágok, fűszernövények, bokrok, árnyat adó gyümölcsfák. Leghátul, a kerítés mellett van az egész kert talán egyetlen rendezettnek nevezhető része, Ibi nagyi szeretettel gondozott konyhakertje.

A diófa és a cseresznyefa közé kifeszített függőágyhoz megyek. Mellette egy fatönk, pont megfelelő távolságban, hogy tálcának használjam. Lepakolom a tányért és a poharat, amíg bemászom, és kényelmesen elhelyezkedem. Nagyot sóhajtván terülök el, és felnézek a vakítóan kék égre a lombok között.

Most először fogalmazódik meg bennem a gondolat, hogy mégis mi a fenét fogok csinálni egész nyáron. Ezt? Fekszem Ibi nagyí kertjében, a függőágyban, és sajnálom magam?

Hát, végül is ez is egy program, állapítom meg. Nem mondom, hogy jó, de program. Legalább jól lebarnulok. Meg megnézek egy csomó sorozatot. Csak annyi a nehézség, hogy előbb valami olyan helyen, ahol van ingyenwifi, le kell töltenem mindent, amit nézni akarok. Ugyanis itt még az sincsen.

Hangos csaholás szakít ki a gondolataimból. Kalandor vidáman rohan oda hozzám, és lendületből megpróbál felugrani a függőágyba, az ölembe. Ez a kutya egyszerűen nem hajlandó tudomásul venni, hogy megöregedett, és már egy csomó mindent nem tud úgy megcsinálni, mint azelőtt. Most is, tulajdonképpen lefejeli a függőágyat, és visszaesik, ez már neki bőven magas neki. Alapból egy jelenség szegény kutya: annyira keverék, hogy gyakorlatilag minden fajta felismerhető benne. De amióta ilyen ügyetlen lett, kifejezetten vicces is. Már többször eszembe jutott, hogy fel kellene tennem a róla készült videókat TikTokra, garantáltan azonnal vírus lenne mindegyikből. Kár, hogy egy életre végeztem a vlogolással.

Kalandor után nem sokkal nyilván Ibi nagyí is felbukkan. Ha ismeretlen lenne, simán a frászt hozná rám: úgy fest, mint valami pszichopata sorozatgyilkos. A szokásos erdőjáró szerkójában van, katonai gyakorlónadrágban és túlméretezett férfiingben – nagyapa hátrahagyott darabjai –, a fején Guns N' Roses-baseballsapka, ami pedig valószínűleg apámé lehetett egykor, mert kétlem, hogy a nagyí maga lenne rajongó. És hogy teljes legyen a kép, az övébe tűzve az elmaradhatatlan kisbalta himbálózik. Nem viccelek.

A kezében, mint rendesen, telepakolt kosár, amennyire meg tudom állapítani, most leginkább gombákkal.

– Úgy látom, ráérsz. Mindjárt indulok apádhoz. Velem tartasz? – kérdezi köszönés nélkül. Nagyí ugyanis nem igazán hisz a formaságokban.

A függőágyból kihajolva megdögönyözöm Kalandort.

– Kösz, kihagyom.

Pár pillanatig nem mond semmit, csak némán mered rám. Majd végül elfordul, és beindul a házba.

– Oké. Akkor ma a te dolgod a vacsora. Meg locsolj is. Hangosan felnyögök.

Ibí nagyí visszafordul.

– Vagy? Mégis jössz inkább?

– Maradok a locsolásnál – felelem fáradt sóhajjal.

Ibí nagyí eltűnik a házban.

Kézbe veszem a telefonom, és némi habozás után megnyitom a YouTube-ot. Görgetni kezdem a videókat. Tudom, hogy nem kéne, de végül nem tudok ellenállni a kísértésnek. Megnyitom a saját profilom.

Több mint fél éve nem posztoltam semmit, de még így is rengeteg követőm megmaradt. Gondolom, az emberek nem foglalkoznak azzal, hogy feltétlenül kikövessenek valakit, aki eltűnt a csatornáról, inkább csak egyszerűen megfedkeznek róla. De azért még mindig vannak páran, akiknek eszébe jutok néha, és olykor felbukkan egy-egy új komment.

Most is látok pár új hozzászólást egy nagyon régi videóm alatt, ami azt mutatja be, hogyan kell tökéletes *Euphoria* stílusú szemfestést csinálni, és annak idején baromi nagyot ment.

Ajj, de szerettem ezt a videót! Tök kár, hogy eltűnt a Kamilla!! ☺ – írta alá egy Bogi_326 nevű lány alig egy hete.

Emlékszem rá, régen rendszeresen kommentelt a videóim alá. Önkéntelenül elmosolyodom. Jólesik arra gondolni, hogy valakinek fontos volt, amit csináltam.

Tényleg, nem tudja valaki, mi lett vele?? – felelte erre egy Markcsik felhasználónevű valaki.

Biztos megölte magát, LOL – írta rá egy bizonyos BigBro-ForLife.

Hülye, ez nem vicces! – felelte rá Bogi_326.

De ennyivel nyilván nem lehet egy ilyen BigBrót leszerelni.

Most tényleg az hiányzik neked, hogy azt nézd, hogy egy elkényeztetett picca apu pénzéből menőzik? És azt egyébként hallottad, hogy az apja bűnöző?

Bezárom a YouTube-ot. Immár sokadjára fogalmazódik meg bennem, hogy minek szívatom magam ezzel, hogy még olvasgatom is, amiket írnak rólam, inkább törölnöm kellene az egész csatornát a fenébe. De nem tudom rászanni magam. Azzal áltatom magam, hogy ez afféle gyakorlás. Minél többször szembesülök azzal, miket mondanak meg gondolnak rólam az emberek, annál kevésbé fáj. És ráadásul itt jórészt ismeretlenek gyaláznak, ami eggyel jobb, mint amikor a saját egykori barátaim. Így legalább kontrollált körülmények közt vastagodik a bőröm. Legalábbis remélhetőleg, előbb-utóbb, mert most még azért nem igazán érzem a hatását.

Tudom, hogy ezt már végképp nem kéne, de megnyitom az Instát, és felmegyek Laura oldalára. Ma is vagy egy tucat képet posztolt. Keserű mosollyal pörgetem őket végig – mindegyiknél felismerem a hátteret, ezek a mi közös helyeink, jobban mondvá azok voltak. Az Olivérrel közös képeken csöpögös hashtag: #withmyboo #bestboyfriendever.

De a legtöbb képen csak ő van valami szuperszexi cuccban vagy pózban. De mindig úgy tesz, mintha a kép nem arról szólna, hogy magát mutogatja, hanem valami szuperfontos vagy érdekes dologról: az új napszemcsijéről, vagy hogy mennyire nagyot edzett épp – de érdekes módon persze zéró szinten izzadt le, és tökéletes a sminkje. Legalább ez az egy előnye megvan annak, hogy már nem vagyunk barátok: már nem vagyok kénytelen elragadtatott kommenteket írni a posztjai alá.

Ibi nagyí jön ki a házból. Mintha teljesen kicserélték volna: most ormótlan ortopéd szandált és ódivatú virágos ruhát visel. A haja kontyban, az orrán szemüveg. Most úgy fest, mint egy tipikus, ártatlan, törékeny nagymama. Megmosolyogtat a kontraszt. Mindig ezt szokta csinálni, amikor valami hivatalos helyre megy. Állítja, hogy így máshogy bánnak vele az emberek. Amit, mondjuk, meg is értek.

– Adj inni Kalandornak. És ne felejtsd: locsolás, vacsora!

A tekintetemmel megkeresem a kutyát: egy bokor alatt fekszik kidőlvé, és úgy liheg, mint aki tényleg a szomjhalál szélén van.

– Vettem – biccentek a nagyí felé.

Miközben kimegy a kapun, visszatérek a telefonhoz. Ami viszont az istennek sem akar betölteni. Megnyitom a mobilszolgáltató appját, hogy ellenőrizsem, hogy állok a kerettel. Ahogy sejtettem, lefogyott.

Telefonálni még szerencsére tudok. Úgyhogy nagyot sóhajtvá, kellenlenül kikeresem anyut a híváslistából.

Nem rendesen csöng ki, hanem úgy, mint amikor külföldön van valaki. Nem lepődöm meg. A hatodik csöngés után végre felveszi.

– *Kamilla!*

– Szia, Anyu! Mesélj, most épp hol?

– *Jaj, ne haragudj, kicsim, hogy nem szóltam! De olyan hirtelen jött! Kornélnak muszáj volt jönni, és megkérdezte, van-e kedvem. Képzeld, Máltán vagyunk! Annyira csodálatos, bár itt lennél te is velem!* – hadarja anyu nagy lelkesen.

– Persze, persze – felelem kimérten.

Erre egyből magyarázkodni kezd.

– *Igenis szeretném, hogy itt legyél velem! De Kornéllal még minden annyira új, annyira törekeny... A te érdekedben vagyok óvatos! Hogy ne az legyen, hogy beleéled magad valamibe...*

Ezen önkéntelenül is felnevetek.

– Hogy én ne éljem bele magam?!

– *Oké, nem vagyok kíváncsi a cinikus beszólásaidra, kislányom. Nem értem, miért zavar, hogy egy kicsit megint boldog vagyok... azok után, amin keresztülmentünk!*

Egy kicsit elszégyellem magam. Mert persze hogy azt akarom, hogy boldog legyen.

– Bocs... – felelem megenyhülve. – És mikor jössz haza? Mármost haza haza.

Nagy csönd a vonal másik végén.

– Anyu? Ott vagy? – kérdem elbizonytalanodva.

– *Kornél megkért, hogy költözzek hozzá...*

Most rajtam a sor, hogy csöndben maradjak.

– *Kamilla? Ott vagy?*

Meg kell köszörülnöm a torkom, mielőtt felelni tudnék.

– De ez most mit jelent? Csak te?

– Egyelőre igen... De csak még összeszokunk! Ha minden jól megy, szeptemberre már te is feljöhetsz, és itt kezded az új sulit!

Ezzel most megfogott, és ő is tudja. Merthogy nem csak ő akar eltűnni Máriavölgyből egyszer és mindenkorra. Budapest, új sulis, új élet... Nem is lenne rossz.

– Megígéred? – kérdezem. A hangom kislánynak hangzik, ami nem tetszik.

– Hát persze, kicsim! Most viszont mennem kell...

– Anya, várj! Legalább egy kis pénzt tudnál utalni?

– Már utaltam ebben a hónapban Ibi nagyinak! Tőle kérj, kicsim!

– Ajj, de tudod, hogy milyen! Nem ad semmire, ami szerte nem létszükség! – duzzogok.

– Igaza is van, Kamilla! Te is pontosan tudod, hogy most már nem vet fel bennünket a pénz...

– Most miért, a Kornél ügyis bármit kifizet neked!

– Kamilla! – csattan fel anyu.

Amatőr hiba. Tudom, hogy ez érzékeny pont, de nem bírtam magammal, kijött belőlem.

Gyorsan stratégiát váltok.

– Bocs, nem úgy gondoltam... De legalább a mobilnetem feltöltöd? Hogy lássam a képeidet? Megbolondulok itt ebben a digitális detoxban!

Nyilván teljesen átlátszó a trükk, de szerencsére anyuban is dolgozik egy kis bűntudat, amit ilyen helyzetekben ki lehet használni.

– De most utoljára, már százszor mondtam, hogy oszd be!

- Kösz! – sóhajtok megkönnyebbülten. Ez is valami.
- Na, *tényleg megyek, kicsim. Kornél már vár. Puszi!*
- Persze, szia... – de már le is tette.

Leteszem a telefont a farönkre, és nagy nehezen kikászálódok a függőágyból, hogy végre megmentsem az egyre tikkadtabban lihegő kutyát a szomjanhalástól.

Nyilván az utolsó pillanatra hagyom a locsolást is meg a vacsorát is, úgyhogy ma este virslit eszünk. Ibi nagyit nem éri különösebb csalódás, szerintem nem számított ennél sokkal többre, tudja, hogy nem vagyok mesterszakács. Mire asztalhoz ülünk, már újra visszaváltozott a „normális” önmagává, már ha bármennyire is normálisnak lehet tekinteni, ha egy hetvenkét éves öregasszony úgy fest, mint Carol a *Walking Dead*-ből.

– Apád egész jó bőrben van – élménybeszámol a nagy. – Azt hiszem, kezdi megszokni a helyzetet. Hihetetlen, hogy az ember mi mindent képes megszokni – csóválja meg a fejét.

– Aha – dűnnyögöm az orrom alatt, fel sem nézve a telefonból. Szerencsére anyu állta a szavát, és már meg is érkezett a telómra az ötnapnyi mobilnet.

– Leadtam a te nevedet is a következő alkalomra.

Na, erre már felnézek.

– Miért?!

– Hogyhogy miért? – néz rám Ibi nagy közömbösen. – Születésnapja lesz!

Elvörösödöm, ezt mondjuk jól elfelejtettem. De nem számít, teljesen ki van zárva, hogy bemenjek. Nem érdekel, mit szól Ibi nagy, hacsak nem rángat be erőszakkal,

nem fog tudni rávenni. Vagy igazából úgy sem. Oké, hogy baromi jó bőrben van, de csak erősebb vagyok egy öreg-asszonynál.

De ezzel a problémával majd ráérek akkor foglalkozni, amikor aktuális lesz. Most egyelőre más a küldetés.

– Oké, meglátjuk – felelem kitérően. Majd gyorsan témát váltok. – Beszéltem Anyuval.

– Aha – most őrajta a sor, hogy az orra alá dűnnyögjön. Nem igazán tudja elrejteni az érzéseit, minden azonnal kiül az arcára. – És mit mondott, hazajön végre?

Zavartan vonok vállat.

– Még nem... Viszont azt mondta, hogy küldött neked pénzt, és tőled kérjek.

– Igen, azt mondta? És mégis mire kellene?

Igyekszem ártatlan képet vágni, de mindketten tudjuk, hogy nem először játsszuk le ezt a meccset, és még sosem nyertem.

– Internetre, meg az alapozóm és a korrektorom is folyóban... De főleg internetre.

A fejét csóválja.

– Már százszor mondtam. Nem fogok tízezreket kidobni az ablakon azokra a szarokra, amiket magadra kensz – vonja meg a vállát.

Ez meg nálam érzékeny pont, úgyhogy azonnal felcsattanok.

– De nem érted, hogy nekem szükségem van ezekre a krémekre? Nélkülük nem tudok kimenni az utcára se!

– Még szerencse, hogy úgyis kezdődik a nyári szünet. Ha jól sejtem, nem is tervezel kimenni az utcára, nem? – jegyzi meg közönyösen.

– Jó is lenne, ha megtehetném! De itt még wifi sincsen! Nem értem, miért nem tudod beköttetni a netet. Az egyébként is az én pénzem, anyu nekem küldi!

Ibi nagyfi felvonja a szemöldökét.

– Tényleg? Én azt hittem, arra van, hogy abból fizessem, amit megeszel, meg az áramot meg a vizet... De ha gondolod, legyen helyette internet meg luxuskence.

Ibi nagyfi a maradék virslijét a lábunk körül ácsingózó Kalandornak dobja, majd feláll, hogy leszedje az asztalt.

– Egyébként ha luxusingényeid vannak, keresd meg magadnak rá a pénzt. Úgyis itt az egész nyár, legalább valami értelmessel töltenéd.

Leforrázva dőlök hátra a székekben. Tudom, hogy nem vet fel minket a pénz: egy korábbi vitánk alkalmával részletesen levezette, hogy a nyugdíja meg az anyutól kapott pénz épphogy kitart a hó végéig. Plusz apunak is vennie kell néha ezt-azt. És hiába ő gyógyít kábé minden állatot egész Máriavölgyben meg a környező tanyákon, sőt néha még az emberek is inkább hozzá jönnek, mint az orvoshoz, sosem fogad el pénzt senkitől, maximum egy doboz házitojást vagy egy darab sonkát, meg ilyesmiket.

Nehezemre esik bevallani, de tulajdonképpen van némi igazság abban, amit mond. Annál, hogy itt kómázzak a kertben egész nyáron internet nélkül, még a munka is jobb. És kifejezetten jólesne, ha nem kéne tőle kunyerálnom pénzt mindig mindenre.

Duzzogva vonulok fel a szobámba – szerencsére ma Ibi nagyin a mosogatás sora, ugyanis az a szabály, hogy aki nem főz, az mosogat. Ami az esetek kilencven százalékában

azt jelenti, hogy én mosogatok. Mert persze mondanom sem kell, mosogatógép sincsen.

A kis fürdőszobámba vonulok: a tetőtéri szoba másik nagy előnye a bár pöttömnyi, de mégiscsak saját fürdőszoba, ami vécéből, zuhanyból és mosdóból áll.

Lezuhanyozom, pizsamába bújok – ami ebben a dögmeglegben egy bugyit meg egy trikót jelent –, és megállok a mosdó felett lógó tükör előtt.

Nagyot sóhajtok, majd vattapamacsra locsolok egy jó nagy adag micellás arclemosót, és elkezdem letörölni az arcomat vele.

A csupasz villanykörte hideg fényében igazán lesújtó látványt nyújtok. Vöröslő aknék, kinyomkodott pattanások utáni hegek és jó nagy duzzadt, friss pattanások éktelenkednek a fejemem mindenütt.

Gyűlölettel meredek a tükörképemre. Majd megkeményítem az arcvonásaim, és az aknékezelő krémem után nyúlok. Nagyszerű, ez is majdnem üres! Pedig ha ezt nem kenem a fejemre, másnap a jóisten irgalmazzon nekem!

Úgy fest, tényleg nincs más választásom, mint munkát keresni, mégpedig sürgősen.